

Zirveler

— enver-ozcaglayan · 20 Aralık 2024

Zirveler...

Ne gülşen isterim, ne bülbülleri,
Gönlümün ateşi dağlarca yonar.
Bağrıma yaslasam çamlıbelleri,
Bilmem ki yüreğim böyle mi kanar?

Engin vadilere düştü şu yolum,
Başım karla kaplı, ayakta çarık.
Ne sağımız belli, nerdedir solum,
Ellerim uzansa, kollarım kırık.

Son umut ufkuna hep adım adım,
Yaklaştım sandıkça kaçtın uzağa.
Bazan çok yoruldum, bazan susadım,
Çoban Çeşmesi'nde düştüm tuzaga.

Çoban Çeşmesi ki; alev yalağı,
Uzanan elleri değmeden yakar.
Sanki korla dolmuş hamam yunağı,
Yârin dudağınca şimşekler çakar.

Yürüdüm bahtımın yamaçlarında,
Bitmedi yollarım, kendim tükendim.
Hep seni aradım dağbaşlarında,
Yeni umutlarla dağları deldim.

Baktım ki zirveler benim otağım;
Kurtlarla ceylanlar yanyana yaşar,
Artık zirvelerde yaşayacağım;
Bağrımdan pınarlar, ırmaklar taşar...

01.10.2012 Fatih-İST.

Enver Özçağlayan